

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

Kapitel 28:16-20, predikan av Micael Nilsson, hållen i Korskyrkan söndagen den 4 maj 2014.

Under nästan 1 ½ år har vi vandrat vers för vers tillsammans genom Matteusevangeliet. Vi har på det sättet fått möta berättelsen om Jesus i sitt rätta sammanhang, så som den först gavs till oss. Det har varit en förmån att få arbeta med dessa texter. Dessutom har det glatt mig varje gång någon efter en predikan kommit fram och delgett egna tankar och upptäckter, eller när jag fått höra att man läst och samtalat om texten i sin husgrupp. Det är en god miljö detta när Guds levande, tankevidgande och tröstande ord verkligen når fram till oss och in i oss.

Jag vågar mig på en snabb sammanfattning: Vi började vår läsning i januari 2013, och vi började med en släkttavla. Det kunde först tyckas vara en lite märklig start på världens viktigaste berättelse. Men det var en fantastisk start. Släkttavlan var lite som de där krokarna som sammankopplar två tågagnar, för den krokade tag i hela Gamla Testamentet och visade att detta med Jesus inte var något nytt. Tvärtom var det honom de gamla profeterna profeterat om. Han var den Messias det judiska folket väntat på så länge.

Därefter berättar Matteus om Jesu födelse och visar att barnet som föds är både Marias barn och Guds son, sann Gud och sann människa. När Jesus sedan träder in i tjänsten, kanske 30 år gammal, går Johannes döparen före och bereder vägen. Och Johannes ropade ut att nu var det Guds tid. Fast det tycker inte ondskan om som genast frestade Jesus och försökte få honom att ta en annan väg. Men Jesus avvisar detta, kallar lärjungar och håller därefter en fantastisk predikan från ett berg som ekat ut över världen allt sedan den dagen.

Nedanför berget fanns nöden. Där botar Jesus sjuka, rätar på de nedtrampade och ger de modlösa något att hoppas på. Men här någonstans dyker också motståndarna upp, ofta i fariseers, saddukeers eller prästers skepnad.

Så går berättelsen vidare. Jesus fortsätter att undervisa, att hela och göra under. Hans motståndare fortsätter att hata och hota. Allt kulminerar den sista påsken då Jesus fängslas och dödas. Och här verkar allt få ett katastrofalt slut. Jesu rörelse ser ut att bli en liten krumelur i historiens marginaler. Och så hade det nog också blivit om det inte skett som nu skedde tre dagar därefter, nämligen detta att Jesus Kristus uppstod från döden.

Där slutade vi vår vandring för två veckor sedan, bara för att återvända till evangeliets avslutningsackord idag, Matt 28:16-20: "De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå. När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tviplade. Då gick Jesus fram till dem och talade till dem: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut."

Nu tar vi det som vanligt steg för steg.

Vers 16: De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå.

Har du tänkt på hur den här texten börjar någon gång? Så här läste vi i Matt 26:20: "På kvällen lade han sig till bords med de tolv." Detta är vanliga ord hos Matteus. Om och om igen skriver han om "de tolv". Men nu skriver han om "de elva". D.v.s. lärjungarna skulle in i sitt livs viktigaste match, men de spelar inte ens med fullt lag. De är desarmerade. De är skadskjutna. Någon fattades. Judas är borta. Så mitt i denna triumf, mitt i mötet med den uppståndne Jesus finns också smärtan närvarande. För så är det med livet. Också när vi är på höjden, när allt är som bäst, finns ofta också skuggan där, kanske i sorgen över någon som saknas. De tolv är nu bara elva.

Här får vi också en intressant information. Kvinnorna som varit vid graven på påskdagsmorgonen hade fått i uppdrag att säga till lärjungarna att de skulle bege sig till Galileen där Jesus skulle möta dem. Och här får vi alltså veta att han redan på förhand stämt möte med lärjungarna efter sin uppståndelse. Är det då inte märkligt att de har så svårt att få tag på allt? Jesus hade ju sagt att han både skulle dö och uppstå. Ja, han hade t.o.m. bestämt en plats där de skulle mötas.

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

För en vecka sedan var några av oss på en retreat. Utanför lägergården vi hyrt fanns en återsamlingsplats. Om något hände skulle man återsamlas där. Jag noterar här att det alltså fanns en sådan plats även i evangelierna. Jesus hade pekat ut en återsamlingsplats. – Vi möts där! Jag tror att det finns sådana platser i våra liv också; platser där Gud stämt möte med oss. Ibland är det återsamlingsplatser efter stora katastrofer.

Återsamlingsplatsen var framförallt en mötesplats. Jesus vet att lärjungarna inte bara behövde höra om en uppståndne Frälsare. De behövde också möta honom. Och inte bara möta honom. De behövde också få vara tillsammans med honom i avskildhet en stund.

Vers 17: När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tvivlade.

Det finns de som säger att uppståndelsen var en masspsykos; att lärjungarna förväntade sig att Jesus skulle uppstå så mycket att de hallucinerade. Fast det är inte den bild evangelierna ger, för sanningen är att lärjungarna inte alls förväntar sig att Jesus ska uppstå. Och kvinnorna går för att smörja hans döda kropp. T.o.m. när Jesus träder fram livs levande har de svårt att tro.

Och ska jag vara ärlig gläds jag också någonstans över orden om att några tvivlar. Låt mig förklara. Det grekiska ordet betyder inte att de tvivlade på ett avvisande sätt. Man kan översätta det med att några "tvekade". Och enligt min ordbok så är tveksamhet den "paus som uppstår i beslutsfattandet innan man sagt eller gjort något". D.v.s. de förstår inte än vad som händer.

Nu finns det en diskussion omkring dessa ord. Är det verkligen någon av de elva som tvivlade? har man undrat. Någon tänker att detta kanske är det tillfälle som Paulus skriver om i 1 Kor 15 där det står att Jesus visade sig för mer än 500 bröder vid ett och samma tillfälle. Kanske var det någon av dessa 500 som tvivlade.

Och ett av skälen till att man tänkt så har varit att det står att de tillbad. Och inte kan man väl tillbe om man samtidigt är tveksam? Fast själv tänker jag tvärtom. Själv tänker jag att tvivlet, eller tveksamheten, inte alls är ett hinder för tillbedjan. För mig verkar det rätt självklart att dessa människors känsloliv måste ha utstått enorma stormar dessa dagar, med alla kast mellan hopp, förtvivlan och hopp igen. Jag förstår om den inre beslutsfattaren begärde time-out en stund. Jag förstår om människor kände sig förvirrade inför vad allt detta egentligen betydde. Var det i själva verket inte just därför Jesus stämt möte med dem på berget, för att denna plats skulle vara en slags landningsbana där allt det de varit med om skulle få landa i deras liv? Jag tycker att det är underbart att få tänka att man visst får tillbe fast man inte är färdig med sin trosbekännelse in i minsta detalj. Och jag önskar att den här kyrkan skulle få vara ett sådant där berg, dit du får komma för att möta den uppståndne Jesus, men där det också finns utrymme för dig att tänka, att pröva och att ta emot i din egen takt.

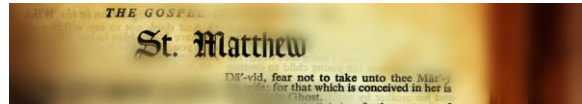
Vers 18: Då gick Jesus fram till dem och talade till dem: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden.

Detta är unika ord. Buddha sa aldrig så. Muhammed skulle sett det som hädelse. Konfucius, som ägnade sitt liv åt att tänka djupt kom aldrig på den tanken. För om någon säger att han fått all makt är han antingen en galning, en bedragare eller Guds son.

Vad tror du att lärjungarna tänkte när Jesus sa detta? Hade de inte vaknat till än så gjorde de det nu. Och jag hoppas att även vi vaknar till och börjar fundera över vad det betyder att vara någons lärjunge och vän som sagt att han har all makt. Jag sa till några vänner här om dagen: - Jag förstår mig inte själv. När något svårt händer reagerar jag med oro, som vore det en ryggmärgsreaktion. Varför reagerar jag inte lika spontant med förtröstan? Om Jesus har all makt är ju allt möjligt. Varför är då inte min första tanke: - Nu händer detta... då ska vi se vad Gud gör? Så, vad är det då Jesus nu ska säga oss, med all denna auktoritet i ryggen. Lyssna:

Vers 19-20: Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut.

Förstår du vilken auktoritet det ligger i dessa ord? Det är inte vem som helst som säger detta. Och de sägs heller inte i vilken situation som helst. Jesus har levt ett fullkomligt liv, men ändå straffats med döden. Lärjungarna krossades av sorg och maldes ner av frågor, i tre dygn. Men nu står han där återuppståndne och säger att han har all makt. Det är med all denna kraft bakom orden han nu ger oss det vi kallar för missionsbefallningen. D.v.s. detta är inget litet förslag, det är en befällning, som gäller hela kyrkan och varje kristen. Med andra ord måste vi alla på något sätt relatera till dessa ord. Jag försöker en gång till, ännu tydligare: De liv vi just nu lever måste på något sätt ha med missionsbefallningen att göra, annars lever vi inte i Guds vilja. Och missionsbefallningen

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

handlade om att vi ska gå till alla folk för att göra lärjungar, genom att lära alla att hålla Jesu undervisning.

Några kommentarer: Först, lärjungar är något man gör. Det sker alltså inte med automatik att människor som bekänner Jesus plötsligt blir lärjungar. Du blir ett Guds barn i den stund du tar emot Jesus. Men det betyder inte att du är en lärjunge. För att bli en lärjunge handlar om en process. Eller som Paulus skriver i en livsviktig bibeltext, Fil 2:12-13: "...arbeta med fruktan och bävan på er frälsning... Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte."

Därför säger Jesus inte bara att vi ska lära ut hans lära, så att människor kan studera den, tänka på den, gå utbildningar och få betyg i den. Nej, han säger att vi ska lära människor att "hålla" hans bud. D.v.s. poängen är inte att "veta" utan att "leva". Det är det som är lärjungaskapet. Så om jag nu är ett Guds barn har jag två frågor att ställa mig själv: 1. Är jag också en lärjunge? Läser jag Jesu ord, strävar jag efter att förstå dem och lever jag i enlighet med dem? 2. Min andra fråga är: Är jag också delaktig i att hjälpa andra att lära känna Jesus och att leva hans liv?

En tredje kommentar: -Gå nu ut i hela världen, säger Jesus. Fast det är en så svår tanke för dessa judar. Fast det är den uppståndne Jesus som säger detta, med all makt bakom orden går det länge, ja, många, många år innan lärjungarna börjar missionera bland andra folk. Faktum är att det till slut blev en förföljelse som satte fart på kyrkan, som då drevs med våld ut ur Jerusalem, så att evangeliet till slut också kom till andra folk. Och i Apg berättas det att denna tanke på att ta budskapet om Jesus till andra folk var så svår för Petrus att Gud fick ge honom en särskild syn för att han skulle sluta att betrakta hedningar som orena människor och ge dem evangeliet.

För mission har aldrig varit enkelt. Det har alltid funnit gränser att överstiga både inom oss själva, och fram till andra för att missionen ska kunna ta nästa steg. För vem kunde tänka när Jesus sa det där om att vi skulle gå till alla folk att det skulle ta 2000 år? Så, hur se det ut? Är vi framme snart? Svaret är förstås att ingen människa vet det. Och att det finns många frågor här. Vad menar Jesus med en folkgrupp? Eller: När är en folkgrupp nådd? Är det när en kommer till tro, eller när en församling grundas? Dessutom, med modern media och via internet sprids nu evangeliet till platser dit missionärer inte får komma. Ingen har kontroll på detta. Men de stora missionsorganisationer som gissar bäst tror att vi kanske är där snart.

En stor kristen tidning, Charisma News, skrev för några år sedan om ett möte i Florida, som anordnades av Billy Graham Center vid Wheaton College, där man menade att världen kan vara bara 10 eller 15 år från att se missionsbefallningen uppfyllas, om man med det menar att varje folkgrupp har fått evangeliet predikat på, och en del av Bibeln översatt till, sitt eget språk.

Kan det vara så att det är detta Jesus väntar på?

Är det möjligen så att Jesus kommer att resa sig från sin plats på Guds högra sida den dag missionsbefallningen är uppfylld, för att komma tillbaka till oss?

Det går nämligen en röd tråd genom Bibeln. Har du upptäckt den? Vid Babels torn i 1 Mos 11 väljer alla folk att gå bort från Gud. I nästa bibelkapitel utväljer Gud ett folk, det judiska folket för att genom detta folk nå alla andra folk. Matteus börjar där, med Jesus som föds ut ur det judiska folket, med en släktavla fylld av judiska namn. Men han slutar inte där. Matteus slutar med att Guds famn öppnas mot alla folk igen. För det går ett rop genom Bibeln, ett rop efter alla folk. Och en dag får aposteln Johannes se en framtidsvision. Han ser in i Himlen. Och detta är vad han ser, Upp 7:9-10: "Sedan såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och Lammet klädda i vita kläder med palmkvistar i sina händer. Och de ropade med hög röst: "Frälsningen finns hos vår Gud, som sitter på tronen, och hos Lammet."

Så avslutas nu detta evangelium. Och jag måste säga att jag tror att det var svårt för Matteus. Det är svårt för vilken predikant som helst att sluta i tid. Men tänk på hur det måste ha varit för Matteus. Han hade ju mer att berätta. Skulle han inte också få med det där om Jesu undervisning de 40 dagarna innan han lämnade oss. Eller varför inte berätta om Jesu himmelfärd. Var inte det en värdig slutpunkt. Eller så den viktiga pingstdagen och löftet om den helige Ande... Var ska han sluta? Matteus väljer ett slut utan slut. Sist av allt ger han ordet till Jesus: - Jag är med er alla dagar till tidens slut. För vad vore vi utan detta löfte? På väg ut i världen, mot okända utmaningar, med en bok under armen, men utan Jesus?

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

Det går att göra en fin sammanfattning här. Missionsbefallningen handlar om all makt, alla folk, alla bud och alla dagar. Ordet för "alla" i "alla dagar" är ett starkt ord i den grekiska texten. Det betyder ungefär "hela dagen, alla dagar, genom allt". D.v.s. Jesus lovar att vara med oss hela dagen, alla dagar i alla omständigheter och på allt sätt. Så denna avslutning är alltså inte alls en avslutning. Tvärtom. Jesus samlar sina lärjungar och säger någonting i stil med detta: - Nu beger vi oss ut i världen. Ni är små, desarmerade och tvivlande, men det kommer inte att hindra oss. Jag har all makt, och jag går med. När ni undervisar och berättar om mig står jag vid er sida. Ni kommer inte att vara utan mig en enda sekund. Jag är med er hela tiden, genom allt, och på alla de sätt ni någonsin kommer att behöva.